

[Nør Christensen]

fikken hver dag, intet har med hastigheden at gøre – i alt væsentligt i hvert fald – og at det er en kendsgerning, som ingen kan løbe fra, at fejlen, når der sker uheld, ligger sådan omtrent 80 cm bag ved rattet, altså hos den person, som er fører af et køretøj.

Vi har naturligvis gennemført et grundigt arbejde forud for lovforslagets fremsættelse, og vores hovedargument er, at vi har gode og sikre motorveje og motortrafikveje, og vores hovedsigte og -ønske er at få skabt en høj grad af fremkommelighed på de veje, vi har. Når vi har så gode veje, mener vi også, at så mange som muligt skal gøre brug af dette vejnet, og det er en kendsgerning, at jo flere der kommer ind at køre på motorveje og motortrafikveje, jo færre ulykker vil der ske. Vi ved, at der sker 6 gange så få ulykker på det højklassede vejnet; derfor mener vi også, det er på tide, at vi lokker nogle flere til at gøre brug af dette højklassede vejnet.

Herudover skal jeg gøre et par bemærkninger om den hollandske undersøgelse. Man kan bruge statistikker til næsten hvad som helst, og tallene kan ødelægges og mishandles på det groveste, men fakta kan man dog ikke løbe fra. Det er en officiel ulykkesstatistik, der viser, at der i Holland i maj-november 1987 dræbtes 111, mens der i maj-november 1988 var 79 dræbte. Altså 30 pct. færre. Skulle vi ikke kunne gøre det i Danmark? Naturligvis kan vi da det. Og antallet af hospitalsbehandlede falder med 15 pct. Kan vi ikke klare det i Danmark? Selvfølgelig kan vi da det.

Fra forskellig side kan man bruge og misbruge den hollandske officielle statistik, som man har lyst til, men kendsgerningerne kan man ikke løbe fra – naturligvis ikke.

Derudover skal jeg sige, at jeg har noteret mig det, hr. Ivar Hansen, som jo ikke blot er gruppeformand for Venstre, men også er formand for Færdselssikkerhedskommissionen, har udtalt til Jyllands-Posten i maj måned 1989. Hr. Ivar Hansen ved jo godt, hvad der står i avisen, og hr. Ivar Hansen har på ingen måde dementet, hvad der står i avisen. Alligevel skal vi lægge mærke til, hvordan Venstre i dag stemmer.

Hr. Ivar Hansen har indtil flere kasketter på, for når han er gruppeformand for Venstre, er han åbenbart ifølge Jyllands-Posten en stærk og en varm tilhænger af at få hastigheden sat op – det skal blive lidt lettere at være dansker på

vejene – men når han så tager kasketten på for Færdselssikkerhedskommissionen, bliver han straks mere alvorfuld, og jeg kan forestille mig hr. Ivar Hansen lægge ansigtet i de rigtige folder og gøre opmærksom på, at Færdselssikkerhedskommissionen nu engang ser sådan på det, at dette her er et holdningsspørgsmål. Med den indstilling oversender man så sagen til Vejdirektoratet med en bemærkning om, at dette her drejer sig om et holdningsspørgsmål. Jeg ved snart ikke, hvad man skal tro på efterhånden, men jeg tror nu temmelig meget på hr. Ivar Hansen; han er jo af solid vestjysk støbning, og det har jeg stor respekt for.

Dernæst vil jeg sige, at jeg egentlig havde ventet, at det regeringssamarbejde, der blev indledt sidste sommer, havde levet op til den forpligtelse, det jo egentlig er at være med i en regering, nemlig at have en vis grad af loyalitet over for den regering, man er med i.

Men der er så sandelig også forpligtelser for de to store – og største – regeringspartier, nemlig ikke bare at lade sig tryne til hvad som helst og give efter over for hvad som helst. For den omstændighed, at man bare giver efter og giver efter hele tiden, medfører nemlig, at man opnår præcis det stik modsatte af, hvad man egentlig gerne vil, nemlig at det klare mindretal i regeringen får mere blod på tanden for hver eneste gang, de får lejlighed til at trykke de store partier i regeringen.

Vi havde ventet med regeringsomdannelsen, at vi på en række punkter kunne få markeret det politiske flertal i en lang række sager. Det er ikke lykkedes i særlig høj grad. Man kan bryste sig af, at det er lykkedes på det forsvars-, udenrigs- og sikkerhedspolitiske område, men når vi kommer ind i de enkelte sager, ser vi en afspejling, som vi naturligvis ikke er særlig glade for. Vi føler os ganske alvorligt pint, næsten – med det bibelske udtryk: »Vi føler os pint under Pontius Pilatus, korsfæstet« – men dog ikke hverken død eller begravet – for jeg kan forsikre, at, som der står i den gamle salme: »Herrens Venner ingensinde mødes skal for sidste gang«, vi vender tilbage med denne sag, så snart Folketinget åbner igen til efteråret, for den debat er nemlig ikke slut, og vi har et indirekte tilsagn om, at Venstre og De Konservative vil gøre brug af mandatstyrkerne og sørge for, at det ikke er Det Radikale Venstre, der kommer til at stemme et sundt, fornuftigt og rigtigt forslag ned til efteråret.